

Derimod mener jeg rigtignok, at det bør veje meget, hvilket Ministerium vi have til at føre disse Bevillinger og Forslag ud i Livet. I sin Tid, da vi havde Ministeriet Estrup, der ikke tog Spor af Hensyn til, hvad Rigsdagen besluttede — enten der kom en Tillids- eller en Mistillids-erklæring, det rørte ikke Ministeriet — og som oven i Købet gik udenfor Grundloven og ikke en Gang respekterede de grundlovsmæssige Fordringer, kunde man tænke sig, at man kunde ønske i sine Voteringer over Bevillinger og Forslag at stille sig paa en anden Maade end nu. Da var jeg med til og fandt det rigtigt at være med til at skride til saadan noget som at stemme mod Finansloven. Overfor de efterfølgende Ministerier, som ikke erklærede sig for parlamentariske Ministerier, maatte man ogsaa tage sine Forbehold, maatte man altid være forsigtig, man vidste ikke, om de administrerede paa en mindre heldig Maade, og om de, hvis der blev øvet Kritik og vedtaget Mistillidsvotum her i Salen, vilde respektere dette og vi vare uden Magt og Myndighed til at kontrollere Ministrenes Administration. Men helt anderledes forholder det sig nu. Nu have vi et Ministerium, der er et parlamentarisk Ministerium, saa at ingen Mennesker her i Salen vilde tvivle paa, at den Dag, der af Folketinget vedtoges en stærk Dadel over Ministeriet, gik det af. Jeg synes ikke, man rigtig mærker Forskellen, man mærker ikke tydeligt og klart, at vi have faaet en parlamentarisk Regering, som vi i hvert Fald i dette Stykke have Tillid til, og til hvilken Fler-tallet har den ubetingede Tillid, at det vil administrere til Bedste for Landet.

Derfor stemmer jeg ogsaa for de andre Forslag, baade for Inspektionsskibet og Anmærkningen, fordi jeg har Tillid til Ministeriet. Naar den Mand, der nu sidder inde med Ansvaret for Styrelsen, baade som Konseilspræsident og som Forsvarsminister, mener, at et Inspektionsskib er heldigt, og at det er rigtigt at bygge det paa den ekstraordinære Maade, der er foreslaaet, er det mig lige meget, enten det sker paa denne eller hin Konto; naar den højtærede Minister mener, at Foranstaltningen er nødvendig, og at det bedst sker paa den Maade, synes jeg, vi ubetinget bør følge Ministeriet. Selvfølgelig stiller Spørgsmaalet om Anmærkningen sig noget anderledes, der er der ikke blot Tale om Penge, men der kunde der være Tale om et Forfatningsspørgsmaal, og der, siger jeg, er jeg langt mere ømfindelig,

end jeg er overfor et Spørgsmaal om nogle flere eller færre Penge. Men jeg synes, at naar vi vide, at vi have et parlamentarisk Ministerium, har vi saa megen Kontrol, at vi vide, at hvis Ministeriet gaar hen og misbruger sin Myndighed — hvad jeg ikke har Spor af Grund til at tro, at det vil gøre — saa har Folketinget det i sin Magt at sige til Regeringen, at der er administreret saa daarligt, at den Tillid, der er vist den, er bleven skuffet, og dermed fortrænge Regeringen og skaffe den ud af Verden. Denne Forskel imellem nu og før synes jeg, burde understreges noget tydeligere og fastere, end det er sket her i Salen.

Med disse Bemærkninger maa jeg alt-saa slutte mig til Flertallets Ordfører og sige, at vi trygt kunne følge Regeringen baade med Hensyn til Lønningsforhøjelsen og Inspektionsskibet og med Hensyn til Anmærkningen, fordi vi have den Kontrol, jeg har omtalt, men som jeg ikke tror, vi skulle blive nødte til at anvende overfor Ministeren.

Borghjerg: Der var i den højtærede Konseilspræsidents Tale i Gaar en Bemærkning, jeg gerne vil tage til Genmæle imod. Det er gjort før, men naar den højtærede Konseilspræsident gentager denne Paastand, maa Imødegaaelsen af den ogsaa gentages. Den højtærede Konseilspræsident paastod, at Venstres Program om Militæruddgifternes Nedsættelse allerede er gennemført. Militæruddgifterne vare nedsatte i Tidsrummet fra Forligets Dage til det saakaldte Systemskifte. Denne Paastand har den højtærede Konseilspræsident før fremsat. Det var i September Maaned 1903 i Ringkøbing, at den højtærede Konseilspræsident for første Gang gjorde den mageløse Opdagelse, at Princippet: Militæruddgifternes Nedsættelse kun var et foreløbigt Programpunkt for Venstre, skønt det rigtignok havde staaet paa Venstres Program fra 1872, og at dette foreløbige Program allerede var gennemført, og han beviste det ved at tage Statsregnskaberne for 1894—95 og 1901—02 og paaviste en Nedgang af 3 Mill. Kr. Ved den Finansbehandling, der fandt Sted i Oktober 1903 kort Tid efter, tillod jeg mig at imødegaa den højtærede Konseilspræsidents Tale, og den højtærede Konseilspræsident, den Gang Kultusminister, maatte indrømme, at han paa ethvert Punkt havde taget fejl, og paa alle Punkter lade min Imødegaaelse staa. Den højtærede Konseilspræsidents Tale vare den Gang ganske